

MATTHEÛS

15:1-9

Jezus stelt Gods geboden boven de religieuze tradities van mensen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/15-1-9

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Overleveringen en rituele onreinheid	6 min	3
2	De klacht over ongewassen handen	7 min	6
3	Menselijke traditie tegenover Gods gebod	2 min	10
4	Ouderlijke zorg ontlopen met een offergave	6 min	11
5	Tevergeefse aanbidding volgens Jesaja	4 min	14
	Om verder te lezen		16

1

Overleveringen en rituele onreinheid

We beginnen met een blik op Mattheüs 15, waar we een heel kenmerkend conflict aantreffen tussen Jezus en de religieuze leiders van Zijn tijd. Jezus was helemaal niet religieus, als we met religieus doelen op ceremoniën en rituelen waarvan wordt aangenomen dat ze geestelijke waarde hebben, maar die in werkelijkheid slechts tradities van een of andere kerkelijke organisatie zijn. Dat was wat het judaïsme in Zijn tijd geworden was. Natuurlijk zijn veel kerken in de christenheid precies zo geworden als het judaïsme destijds was. Ze hebben tradities die vereerd worden alsof ze de essentie zelf van heiligheid en godsvrucht zijn, terwijl ze in werkelijkheid in geen enkel opzicht bijdragen aan de heiligheid en godsvrucht die de Bijbel aanbeveelt. Zo was het met het Joodse volk, tenminste met velen van hen in Jezus' tijd.

Vooraf de Farizeeën waren grote verdedigers van wat de overleveringen van de ouden werd genoemd. De overleveringen van de ouden waren in feite ideeën die door de rabbijnen waren ontwikkeld. Deze overleveringen waren waarschijnlijk ontstaan tijdens de Babylonische ballingschap, meer dan vijfhonderd jaar vóór Christus. De Joden waren toen naar Babylon weggevoerd, ver van Jeruzalem. Veel van de Joodse leraren, de rabbijnen, maakten zich zorgen dat het Joodse volk, afgescheiden van de tempel en van hun erfgoed in Israël, misschien de gewoonten van de heidenen zou overnemen en de wetten van God zou overtreden. Daarom begonnen de rabbijnen nog strengere wetten en tradities te ontwikkelen en die aan het volk op te leggen, om, zoals zij het uitdrukten, een omheining rond de wet te bouwen.

Ze wilden er zeker van zijn dat de mensen niet alleen de wet niet overtraden, maar zelfs niet in de buurt kwamen van een overtreding van de wet. Dus plaatsten ze een omheining rond de wet door de beperkingen van de wet naar buiten toe uit te breiden, zodat ook dingen werden beperkt die in de wet niet beperkt waren.

Een van de dingen die de Bijbel in de wet zei, was dat iemand onrein kon worden. Deze onreinheid kon worden opgelopen door contact met een dood lichaam, door een bepaalde lichamelijke aandoening zoals melaatsheid, of wanneer iemand een aanhoudende, onnatuurlijke bloedvloeïing uit het lichaam had. Zelfs als die natuurlijk was, zoals bij de maandelijks menstruaties van een vrouw, maakte dit haar tijdelijk onrein.

Onreinheid was geen toestand van morele verontreiniging. God rekende het iemand niet aan als die melaats was of als een vrouw menstrueerde. Maar binnen de ceremoniële, rituele symboliek van de wet van Israël maakten deze dingen iemand onrein, in die zin dat die persoon gedurende de periode van zijn onreinheid afgezonderd moest worden van zowel het gezelschap van andere mensen als de tabernakel en de aanbidding van God.

In die zin was verontreiniging natuurlijk een voorafbeelding, een type, een beeld van zonde. Het is niet de zonde zelf, en mensen werden er nooit verantwoordelijk voor gehouden dat ze onrein waren, maar het was een beeld van zonde. Zoals zonde ons van andere mensen en van God scheidt en onze relaties met mensen en met God afbreekt, zo scheidde deze verontreiniging de verontreinigde persoon tijdelijk af van het gezelschap van andere mensen en van de tabernakel.

Aan het einde van een periode van onreinheid eiste de wet dat de persoon die onrein was geweest, de periode van onreinheid beëindigde door een bad te nemen en zijn kleren te wassen. Dit stond symbool voor het afwassen van alle eerdere verontreiniging uit de voorafgaande periode.

De rabbijnen hadden dit tot een veel uitvoeriger voorschrift uitgewerkt. Telkens wanneer iemand iets aanraakte wat hem mogelijk kon verontreinigen, moest hij zich wassen. En de rabbijnen hadden de lijst van dingen die iemand konden verontreinigen uitgebreid tot veel meer dan wat de Bijbel voorschreef. Zo werd het aanraken van een heiden bijvoorbeeld als verontreinigend beschouwd, hoewel de wet van Mozes dat niet zei. Toch hadden de rabbijnen besloten dat dit zo zou zijn. Ook het aanraken van bepaalde andere dingen die de wet hun niet verbood aan te raken, werd als

verontreinigend beschouwd. Sterker nog, als de wind die over Samaria had gewaaid over je heen blies, werd je als verontreinigd beschouwd. Als je stof van Samaria of van een heidens land aan je voeten had, kon dat je volgens de rabbijnen verontreinigen.

Dit kwam op geen enkele manier overeen met de wet. Dit waren de overleveringen van mensen. Omdat zulke dingen je konden overkomen — je kon op straat langs een heiden schuren, of de wind uit Samaria kon over je heen waaien zonder dat je het zelfs maar wist — werd aangenomen dat je nauwelijks iets kon ondernemen zonder verontreinigd te raken.

Daarom werd de wassing die de wet aan het einde van een periode van onreinheid voorschreef, uitgebreid tot een dagelijkse, herhaalde wassing. Telkens wanneer de rabbijnen weer naar binnen gingen nadat ze buiten tussen de mensen waren geweest, wasten ze hun handen, hun ellebogen en andere delen van hun lichaam. Deze wassing was niet zoals jij en ik ons zouden wassen als we buiten vuil werk hadden verricht. Als we vettig zijn geworden doordat we onder de auto hebben gewerkt, of in de tuin hebben gewerkt en onze handen onder het vuil zitten, wassen we ons wanneer we binnenkomen, omdat we dat om hygiënische redenen doen.

In hun gedachten had hygiëne er niets mee te maken. Het ging om een ceremonie. Het ging erom een symbolische vorm van verontreiniging te verwijderen, en niet werkelijk om ziektekiemen van je handen te verwijderen, zodat je op een gezonde manier kon eten. Dit is heel belangrijk om te begrijpen wanneer we dit verhaal in Mattheüs 15 gaan bekijken, want Jezus kwam hierover met hen in conflict. In vers 1 staat:

2

De klacht over ongewassen handen

Toen kwamen enige schriftgeleerden en Farizeeën uit Jeruzalem bij Jezus en zeiden: Waarom overtreden Uw discipelen de overlevering van de ouden? Want zij wassen hun handen niet als zij brood gaan eten.

MATTHEÛS 15:1-2

Daarmee bedoelden ze dat de discipelen de rituele procedure voor het wassen van hun handen niet volgden.

Maar Hij antwoordde en zei tegen hen: Waarom overtreedt ook u het gebod van God door uw overlevering? God heeft immers geboden: Eer uw vader en moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, moet zeker sterven. Maar u zegt: Wie maar tegen vader of moeder zegt: Het is bestemd als offergave, wat u van mij had kunnen krijgen, en zijn vader en moeder niet zal eren, met hem is het in orde. En zo hebt u door uw overlevering het gebod van God krachteloos gemaakt. Huichelaars! Terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, toen hij zei: Dit volk nadert tot Mij met hun mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich ver bij Mij vandaan; maar tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen onderwijzen die geboden van mensen zijn.

MATTHEÛS 15:3-9

Ik stop daar even. Het verhaal gaat verder, maar dan komen we in diep vaarwater terecht dat we hier niet zullen kunnen behandelen. Dus laat ik stoppen en iets zeggen over de verzen die we tot nu toe voor ons hebben gehad.

Er wordt ons verteld dat de mensen die het punt aankaartten dat de discipelen hun handen niet op de juiste manier wasten, schriftgeleerden en Farizeeën uit Jeruzalem waren. Deze mannen kunnen uit Jeruzalem afkomstig zijn geweest en voor een of andere legitieme zaak door Galilea hebben rondgereisd. Maar naar alle waarschijnlijkheid waren dit spionnen die vanuit Jeruzalem waren gestuurd. Jezus was een omstreden figuur. Om te beginnen was het algemeen bekend dat duizenden mensen Hem volgden. Ten tweede was het algemeen bekend dat Hij beslist niet aan de kant stond van de overpriesters bij de tempel, en ook niet aan de kant van de Farizeeën, die een andere religieuze groepering vormden.

Deze twee groepen, de overpriesters en de Farizeeën, zouden destijds de invloedrijkste leiders binnen de Joodse godsdienst zijn geweest. Toch behoorden ze tot verschillende partijen, want de overpriesters waren grotendeels Sadduceeën, en dat was een partij die met de Farizeeën rivaliseerde. Maar de Farizeeën wilden graag weten wat Hij deed, en al vóór dit moment smeedden ze plannen om Hem te doden. Ze zochten dus voortdurend naar iets waarop ze Hem konden bekritisieren.

Hier vinden ze iets. Deze keer gaat het niet in het bijzonder om iets wat Jezus doet, maar om een zekere slordigheid van Zijn discipelen bij het naleven van de overleveringen van de oudsten. Men ging ervan uit dat, als een rabbi een goede rabbi was, degenen die zijn onderwijs volgden een voorbeeld zouden zijn in het naleven van de wet van God, enzovoort. Als Jezus werkelijk een goede rabbi was, zou het Hem meer zorgen baren dan blijkbaar het geval was dat deze discipelen aten zonder de traditionele gebruiken voor het wassen van de handen te volgen. De kritiek op de discipelen werd dus bij Hem neergelegd:

Waarom overtreden uw leerlingen de traditie van de oudsten? Omdat ze hun handen niet wassen als ze brood eten.

Het is mogelijk dat de discipelen hun handen helemaal niet wasten wanneer ze brood aten. In die tijd waren mensen zich namelijk niet, zoals wij tegenwoordig allemaal, bewust van de oorzaak van ziekten. Ziekten worden natuurlijk voor het grootste deel veroorzaakt door microben. Vóór de tijd van Pasteur wist men niet eens dat deze

microben bestonden. Zelfs in de tijd van Pasteur lachten veel van zijn tijdgenoten hem uit toen hij opperde dat er onzichtbare kleine micro-organismen waren die infecties en ziekten veroorzaakten. Dat was nog maar een paar eeuwen geleden.

Tweeduizend jaar geleden hadden mensen geen flauw idee waardoor ziekten werden veroorzaakt. Sommige mensen hadden bijgelovige ideeën, en sommige mensen hadden daar waarschijnlijk gewoon nooit over nagedacht en meenden dat het domme pech was. Maar mensen wisten in die tijd vóór het eten hun handen niet met het doel ziekten te vermijden. Ze hadden namelijk geen idee dat er een verband bestond tussen ziekten en vuil op de handen, of vuil waar dan ook in huis.

Het probleem hier was dat de discipelen het gebruik niet volgden, en het wassen van de handen was in dit geval behoorlijk uitvoerig. De Farizeeën goten water over één hand terwijl ze die in een bepaalde stand hielden. Daarna hielden ze hem in een andere stand en goten het water langs de elleboog naar beneden, en met de andere hand deden ze hetzelfde. Het was allemaal volgens vaste regels.

De discipelen waren geen godsdienstige mannen. Ze waren vissers en belastinginnemers, enzovoort. Ze kwamen niet uit een godsdienstige achtergrond. Ze hadden nooit tot de partij van de Farizeeën behoord en hadden daarom nooit werkelijk de moeite genomen deze rituelen te leren. Toch beschouwden de Farizeeën zichzelf als mensen die geestelijk vooropliepen, omdat ze op deze rituelen letten en zich elke dag veel moeite getroostten om ze te volgen.

In het parallelle verhaal in het Evangelie van Markus staat in Markus 7, vers 2:

En toen zij zagen dat sommigen van Zijn discipelen met onreine, dat is met ongewassen handen brood aten, berispten zij hen.

MARKUS 7:2

Dan vertelt Markus ons dit:

Want de Farizeeën en alle Joden eten niet, als zij niet eerst grondig de handen gewassen hebben, omdat zij zich houden aan de overlevering van de ouden.

MARKUS 7:3

Dit is Markus 7. In vers 4 staat:

En als zij van de markt komen, eten zij niet, als zij zich niet eerst gewassen hebben. En vele andere dingen zijn er die zij aangenomen hebben om zich eraan te houden, zoals het wassen van de drinkbekers en kannen en het koperen vaatwerk en bedden.

MARKUS 7:4

Markus schrijft overigens voor een heidens publiek. Mattheüs schrijft voor een Joods publiek. Wanneer Mattheüs ons vertelt dat de discipelen van Jezus kritiek kregen omdat ze hun handen niet op de rituele manier wassen, schrijft hij voor een Joods publiek dat zonder enig probleem zou begrijpen wat de aard van die klacht was. Maar Markus schrijft voor heidenen die niet vertrouwd zouden zijn met de Joodse gebruiken op dit gebied. Daarom geeft Markus een paar verzen uitleg over wat er werkelijk achter deze kritiek schuilgaat.

De kritiek luidde:

Toen kwamen enige schriftgeleerden en Farizeeën uit Jeruzalem bij Jezus en zeiden: Waarom overtreden Uw discipelen de overlevering van de ouden? Want zij wassen hun handen niet als zij brood gaan eten.

MATTHEÛS 15:1-2

3

Menselijke traditie tegenover Gods gebod

In Mattheüs 15:3 dient Jezus hun van repliek door te zeggen:

Maar Hij antwoordde en zei tegen hen: Waarom overtreedt ook u het gebod van God door uw overlevering?

MATTHEÛS 15:3

Wat is ernstiger als kritiek: dat iemand de traditie van de oudsten overtreedt, of dat iemand de geboden van God overtreedt? Het is duidelijk dat achter de tradities alleen het gezag van de oudsten staat, die mensen zijn, terwijl achter Gods geboden het gezag van God Zelf staat.

Jezus zegt in feite dat ze de mug uitziften en de kameel doorslikken. Hij zei dat bij deze gelegenheid niet, hoewel Hij precies die woorden wel uitsprak in Mattheüs 23:24:

Blinde leiders, die de mug uitzift maar de kameel doorslikt.

MATTHEÛS 23:24

Maar het punt is dat ze bijzaken tot hoofdzaken maken en de belangrijkere dingen verwaarlozen. Ze houden menselijke tradities, maar verwaarlozen Gods eigen geboden. In sommige gevallen doen ze dat om hun tradities te kunnen houden. Het is mogelijk dat de tradities van de oudsten, wanneer iemand die nauwgezet hield, hem ertoe brachten iets te overtreden wat God daadwerkelijk had geboden. Dat is wat Jezus zei dat de Farizeeën soms deden.

Hij geeft een voorbeeld. Hij zegt:

Maar Hij antwoordde en zei tegen hen: Waarom overtreedt ook u het gebod van God door uw overlevering? God heeft immers geboden: Eer uw vader en moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, moet zeker sterven. Maar u zegt: Wie maar tegen vader of moeder zegt: Het is bestemd als offergave, wat u van mij had kunnen krijgen, en zijn vader en moeder niet zal eren, met hem is het in orde. En zo hebt u door uw overlevering het gebod van God krachteloos gemaakt. Huichelaars! Terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, toen hij zei: Dit volk nadert tot Mij met hun mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich ver bij Mij vandaan; maar tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen onderwijzen die geboden van mensen zijn.

MATTHEÛS 15:3-9

Dit zijn in feite citaten uit twee verschillende passages in de wet.

„Eer uw vader en moeder” komt natuurlijk uit de Tien Geboden.

„Wie vader of moeder vervloekt, moet zeker sterven” komt later in Exodus voor.

4

Ouderlijke zorg ontlopen met een offergave

Laat me uitleggen waar dit allemaal over gaat. Onder de wet was het mogelijk om dingen aan God toe te wijden, en als je dat deed, betekende dit dat je ze aan de tempel toewijdde. In die tijd leidden mensen een tamelijk eenvoudig leven. Het merendeel van hun bezittingen bestond uit dienaren, vee, de opbrengst van hun land, of misschien zelfs familieleden. Je kon iets wat je bezat aan God toewijden, ook als je niet verplicht was het aan Hem toe te wijden.

De wet eiste dat mensen tien procent van hun opbrengst aan de Heere gaven. De wet eiste dat de eerstelingen aan de Heere werden gegeven en dat de eerstgeborene van ieder dier en ieder kind van de Heere was. Maar daarnaast kon iemand, als hij bijzonder ijverig voor God wilde zijn, meer dan dat aan God toewijden. In plaats van tien procent kon hij desgewenst twintig of vijftig procent toewijden. Daarmee zou hij verder gaan dan wat God ook maar eiste. Hij zou dat eenvoudig uit bijzondere toewijding aan God doen.

De wet gaf dus aan dat iemand iets aan God kon wijden wat hij niet verplicht was aan God te wijden. Als hij dat deed, kwam het onder het beheer van de priesters in de tempel. Misschien herinner je je dat Hanna in het Oude Testament haar zoon al vóór zijn geboorte aan God toewijdde. Dat was Samuel. Dit betekende dat hij, nadat hij geboren was en de leeftijd had bereikt waarop hij zijn moeder kon verlaten, in de tempel moest gaan dienen. Dat hield het in om iets aan God toe te wijden.

Ik veronderstel dat ze niet erg vaak op die manier mensen aan God toewijdden, hoewel sommige mensen misschien hun dienaren en dergelijke toewijdden. Maar als je een dier of een ander bezit aan God toewijdde, betekende dit dat wat aan God was toegewijd niet voor gewone doeleinden kon worden gebruikt. Het moest aan de tempel gewijd zijn. Het moest aan Gods dienst gewijd zijn.

Wat Jezus zei dat deze Farizeeën deden, was het volgende. De wet van God zegt dat je je vader en je moeder moet eren. Jezus ging ervan uit dat één manier waarop je je vader en moeder eert, zou zijn dat je hen helpt als je ouders gebrek lijden en je iets hebt waarmee je hen kunt helpen. Je behoort hen financieel te helpen. Dat zou deel uitmaken van het eren van je vader en je moeder.

Paulus leerde hetzelfde in 1 Timotheüs 5. Hij zei dat als een weduwe kinderen heeft die haar kunnen onderhouden, die kinderen hun ouder behoren terug te betalen en haar behoren te onderhouden. Wie dat niet doet, is erger dan een ongelovige en heeft het geloof verloochend. Het is dus heel duidelijk dat het eren van je ouders inhoudt dat je hen helpt wanneer ze gebrek lijden en je in staat bent hen te helpen.

Maar de Farizeeën hadden gezegd: 'Stel dat ik mijn ouders niet wil helpen? Stel dat ik mijn ouders niet mag? Stel dat ik niet op goede voet sta met mijn ouders, en zij gebrek lijden en ik heb de middelen om hen te helpen? Wat ik dan kan doen, is dit overschot

aan goederen dat ik heb nemen—’

De meeste mensen hadden niet zozeer een overschot aan geld, want hun bezittingen bestonden uit vee, graan en dergelijke. Ze konden zeggen: ‘Dit extra vee dat ik heb en dat ik natuurlijk zou kunnen gebruiken om mijn ouders te helpen, zou ik kunnen verkopen of aan mijn ouders kunnen geven, maar in plaats daarvan zou ik het aan de tempel kunnen toewijden.’ Als ze dat deden, zou dit betekenen dat ze het niet aan hun ouders konden geven. Het kon niet voor zulke gewone doeleinden worden gebruikt. Natuurlijk hoefden ze het niet eens meteen aan de tempel te geven. Ze konden zeggen: ‘Ik heb dit aan de tempel toegewijd, maar over een paar jaar zal ik het aan de tempel geven.’ Ondertussen konden ze er kalveren van krijgen en rijker worden door het vee te houden. En ze hielpen hun ouders niet, omdat ze beweerden dat deze dingen aan God waren toegewijd.

Ik denk dat dit tegenwoordig ook kan gebeuren: mensen kunnen religieuze excuses vinden om niet te doen wat God zegt dat ze moeten doen. Door deze dingen aan God te wijden, leken ze vroom, maar ze veronachtzaamden het gebod van God dat zei dat je je vader en moeder moest eren.

Ik heb vrouwen gekend die zich niet aan hun man onderwerpen, hoewel het gebod van God zegt dat ze dat wel moeten doen. Ze vinden namelijk dat hun man niet geestelijk genoeg is en dat zij, de vrouwen, iets religieuzers doen, iets wat godvruchtiger is dan het zou zijn om hun man te gehoorzamen. Misschien zijn ze bezig met hun religieuze werk of wat dan ook, ook al keurt hun man een deel daarvan misschien af. Er zijn vrouwen die denken: „Hierbij zal ik mijn man moeten passeren, want ik wijd dit dienstbetoon aan God.”

Toen ik een tiener was, had ik lang haar en speelde ik in een christelijke rockband. Mijn ouders hielden niet van mijn lange haar. Ik dacht: „Dat is hun probleem. Dit is voor God. Dit heeft met de bediening te maken. Dit is aan de Heere gewijd.” Toen ik zeventien was, had ik daar eens ruzie over met mijn vader. Na die ruzie ging ik naar mijn kamer en opende ik mijn Bijbel om zoals elke avond in de Bijbel te lezen. Ik kwam bij dit verhaal. Daar las ik over deze mensen die iets aan God wijdden in plaats van hun ouders te geven wat die nodig hadden en verlangden, zodat ze hun ouders niet hoefden te eren.

Ik beseftte dat dit precies was wat ik deed. Natuurlijk ben ik daarna mijn haar gaan knippen, want ik zei: „Dit lange haar is aan God gewijd. Het wordt voor de bediening gebruikt.” Maar in werkelijkheid hield ik het lang ten koste van het eren van mijn ouders. Mensen moeten nagaan of ze religieuze excuses gebruiken om de geboden van God te overtreden.

Jezus zei dat de Farizeeën door dit te doen, zoals Hij het verwoordde:

Door jullie traditie hebben jullie Gods gebod buiten werking gesteld.

Dat wil zeggen: ze hielden vast aan een religieuze traditie en zorgden ervoor dat Gods Woord geen uitwerking had in hun leven. Tradities kunnen het Woord van God in jouw leven krachteloos maken, en je wilt niet dat dit gebeurt.

Jezus zei:

5

Tevergeefse aanbidding volgens Jesaja

Maar Hij antwoordde en zei tegen hen: Waarom overtreedt ook u het gebod van God door uw overlevering? God heeft immers geboden: Eer uw vader en moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, moet zeker sterven. Maar u zegt: Wie maar tegen vader of moeder zegt: Het is bestemd als offergave, wat u van mij had kunnen krijgen, en zijn vader en moeder niet zal eren, met hem is het in orde. En zo hebt u door uw overlevering het gebod van God krachteloos gemaakt. Huichelaars! Terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, toen hij zei: Dit volk nadert tot Mij met hun mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich ver bij Mij vandaan; maar tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen onderwijzen die geboden van mensen zijn.

MATTHEÛS 15:3-9

Jesaja profeteerde in feite over zijn eigen generatie, maar Jezus zegt dat de Joden van Zijn generatie precies zo waren als de mensen van Jesaja's generatie, over wie Jesaja zei:

Dit is God Die spreekt:

Deze mensen komen dicht bij Mij met hun mond en eren Mij met hun lippen, maar met hun hart zijn ze ver van Mij.

Ze gedragen zich religieus en houden zich aan religieuze tradities, maar in hun hart zijn ze er niet werkelijk aan toegewijd om God te gehoorzamen, de prijs te betalen door aan zichzelf te sterven en te doen wat God werkelijk wil dat ze doen. In plaats daarvan gebruiken ze religie als excuus om te doen wat ze zelf willen doen. Jesaja gaat verder en God spreekt:

Ze aanbidden Mij tevergeefs en verkondigen menselijke voorschriften alsof het geloofsregels zijn.

Let op wat Jezus zei. Hij citeert Jesaja, maar Jezus betuigt er Zijn instemming mee. Er zijn mensen die God aanbidden. Met hun mond zingen ze lof voor God en naderen ze tot Hem, maar in hun hart zijn ze niet werkelijk met Hem verbonden. Hun aanbidding van Hem is tevergeefs, omdat ze religieuze tradities volgen in plaats van te gehoorzamen wat God heeft gezegd.

Elke denominatie heeft tradities. Er zijn zelfs charismatische tradities, en die komen en gaan. Maar waar het om gaat, is dat elke traditie, of die nu religieus is, bij een kerkgenootschap hoort of van andere aard is, ervoor kan zorgen dat je denkt dat je geestelijk bent omdat je je aan die traditie houdt. Maar als je ondertussen veronachtzaamt wat God werkelijk heeft gezegd dat je moet doen, dan aanbid je God volgens Jezus tevergeefs. Dat betekent dat je aanbidding leeg is. God aanvaardt haar niet. Je doet moeite om God te aanbidden, maar je aanbidding is leeg. God aanvaardt het niet. Je aanbidt tevergeefs.

Zou het niet verschrikkelijk zijn om op een dag voor God te staan en te zeggen: „God, ik heb U aanbeden. Ik heb in Uw Naam demonen uitgedreven. Ik heb in Uw Naam geprofeteerd. Ik heb in Uw Naam machtige werken gedaan,” en Hem dan te

horen zeggen:

Dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, u die de wetteloosheid werkt!

MATTHEÛS 7:23

Dat was allemaal tevergeefs. Jezus heeft natuurlijk in Mattheüs 7 gezegd dat velen dit zullen meemaken. Dat is het gevolg van traditionalistisch zijn, tradities van mensen volgen en die aanzien als godvruchtigheid.

We zullen dit verhaal voortzetten en zien hoe het afloopt.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 15:1-2
- Mattheüs 15:3-9
- Markus 7:2
- Markus 7:3
- Markus 7:4
- Mattheüs 15:3
- Mattheüs 23:24
- Mattheüs 7:23

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.